

LĀTVAS

No. 16. Metai VI

Bal. (April) 17, 1926

ĒSR valst.
respubliknē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

II. SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

L e k c i j a .

E v a n g e l i j a .

I PETRO 2, 21-25.

JO. 10, 11-16.

BRANGIAUSIEJI: Kristus kentėjo už mus, palikdamas jums pavyzdį, kad sekiotumėte jo pėdomis. Jis nepadarė nuodėmės, ir nerastą vyliaus jo burnoje; kuomet jam piktžodžiavo, jis nepiktžodžiavo; kuomet kentėjo, negrasė, bet pasidavė tam, kurs teisė jį neteisiai; jis pats savo kune nešė mūsų nuodėmes į medį, kad mes numirę nuodėmėms, butumėm gyvi teisybei; jo randais jus esate pagydyti. Nes jus buvote kaip klaidžiojantys avys; bet dabar sugrįžote prie jūsų dievų Ganytojo ir Vyskupo.

ANUO metų Jėzus tarė parisiėjams: Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis. Samdininkas, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bėga; vilkas pagauna ir išvaiko avis. Samdininkas bėga, nes jis samdininkas, ir jam nerupi avys. Aš gerasis ganytojas; aš pažįstu savašias, ir manosios pažįsta mane, taip kaip pažįsta mane Tėvas ir aš pažįstu Tėvą. Todėl aš guldau savo gyvybę už savo avis. Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos avidės; man reikia ir jos atvesti: jos klausys mano balso, ir taip bus viena avidė ir vienas ganytojas.

ČIA YRA JĖZUS!

Ar niekumet, lankydamas švenčiausią Sakramentą, neišgirdai saldaus, jausmaus gaivinančio balso, ramiai kalbančio tavo širdyje — čia yra Jėzus?

Vai kaip tie žodžiai stebėtinai visa pakeičia. Hostija išnyksta iš mano akių; jinais praranda — kalbant šv. Bažnyčios žodžiais — savo išvaizdą ir aš pamatau tiesą — Jėzų.

Iš tiesų tai yra Jėzus! Toksai kaip mano siela Jį išvaizduoja Jo gyvenimo dienoje ant žemės. Tai Jisai — geras maloningas ir gailėtingas. Ir Jisai kalba man šioje valandoje, kaip anuo metų kalbėjo savo Apaštalams, kurie paskui Jį vaikščiojo.

Apmąstydamas tikrą Jėzaus esybę prieš mane švenčiausiame Sakramente, aš priverstas iš gausios meilės sušukti:

“Kaip elnius trokšta šaltinių vandens,

Taip mano siela trokšta Tavęs, o Dieve!

Mano siela trokšta Dievo, galingojo, gyvojo:

Kuomet gi aš ateisiu ir pasirodysiu Dievo akyvaizdoje?”

Eucharistijos Kongresas Čikagoje.

Katalikų spauda kasdien paduoda vis daugiau ir daugiau žinių apie busimąjį Kongresą Čikagoje. Kiekvienas naujas pranešimas kelia nuostabą kiekviename ir daro malonų įspūdį. Kongreso didybė, iškilmingumas ir puošnumas viršys viską, ką tik gali įsivaizdinti.

Čikagos ir apilinkių katalikai planuoja ir perplanuoja rengimą, kad tik-tai nieko nepritruktų Kongreso didybei, kad nieka nebūtų praleista.

Moterys visuose šalies kraštuose dirba papuošimus, kad jų netruktų keturiems tukstančiams kunigų, kurie bus prie Kongreso apeigų.

Dvidešimts trys įvairios Komisijos kunigų ir pasaulinių katalikų dirba dienomis ir naktimis, kad visą Kongresan atkeliavusieji būtų tinkamai sutikti, vieta aprupinti ir visame kame gerai paiformuoti.

Kasdien ateina žinių iš užsienio, kiek iš visur katalikų rengiasi dalyvauti Kongrese. Visi jau tiki, kad Čikagos Kongresas bus vienas didžiausių Jėzaus Kristaus šv. Sakramente pergalų. Jis suklubdys prieš Jėzų — Karalių milijonus katalikų, jis atves prie Jėzaus daug suklydusių avelių.

Bažnyčios ir Kristaus priešai praktikuodami dirba visuose pasaulio kampeliuose Kristų iškraustyti iš Jam patstatytų bažnyčių ir iš žmonių širdžių. Priešai draskytų kiekvieno širdį, kurioje matytų nors mažą kampelį Kristui paliktą. Bet jie to nemato, tai tik iš-

tolo šauda nuodijančiais šuviais.

Juo daugiau priešai veikia prieš Kristų ir Jo Bažnyčią; juo labiau jie persekioja ją, kad ji pamestų Kristų skelbus, tuo geriau ima sektis Eucharistijos Kongresai, rengiami viešai Kristų pagarbinti.

Pradėjus nuo pirmojo Kongreso jie vis labiau auga, didėja, grožėja, darosi skaitlingesni, iškilmingesni, durte durdami priešams į akis, kad jų darbas eina niekais, kad Kristus turi da daug mylinčių, nesugedusių širdžių, kurios prie Jo yra prisirišusios. Priešai mato, kiek jų suklaidentų katalikų grįžta prie Jėzaus atgal ir teikia jam garbę, jie siunta, griežia dantimis, keršto pagauti rengia naujus ginklus Kristų pulti ir kovoti.

Katalikai atbunda, nusikrato snaudulį, stoja į kovą po Kristaus vėliava. Jie nieka nesibijo, nieka nenusigąsta. Jie atmena, kuomet jie su Kristumi slapstėsi požeminėse katakumbose, kuomet jie slapstėsi privačiuose namuose, o puošnūs tironai valdė pasaulį, sėdėdami puošniausiuose sostuose.

Šiandien tų tironų ir dulkių nėra: vėjas jas išnešiojo, o katalikai su Kristumi triumfuoja. Kyla dabar nauji tironai nuožmęs budeliai, katalikų kanckintojai ir Kristaus nieckintojai, bet šių likimas nebus geresnis už anųjų.

Lietuviams katalikams reikia daugiau atbusti, akis prasitrinti. Daug jų viešai sakosi myli Kristų, o kasdieniniame gyvenime eina susikibę su Kristaus

priešais. Jie remia Kristaus priešus savo pritarimu, savo turtu; remia jų laikraščius, jų įstaigas, jų darbą.

Žus Kristaus priešai, žus su jais ir tie akli katalikai, tie puikybės apjankinti lietuviai katalikai, kurie niekina juos perspėjančius šauksmus, o klauso priešų saldaliežuviavimų.

Čikagos Eucharistinis Kongresas turėtų atidaryti jiems akis. Geri, tikintieji, susipratę katalikai turi daug melstis už savo brolius, silpnavalius katalikus, laisvamanių, socialistų ir bolševikų viliojamus.

Negana melstis, geri katalikai turi tiems klaidinamiems duoti į rankas katalikų laikraščius, ypač "Laivą", "Draugą", "Darbininką", "Garsą" ir kitus.

Visų tautų katalikai dirba, kad busimas Kongresas išeitų kogražiausia ir paliktų vaisių kodaugiausia. Ar lietuviai yra tam, kad snaustų ir lauktų, kol kiti už juos ir jiems ką padarys?

Nelaukkime, bet dirbkime. V. K.

Harrisburgo vyskupas McDevitt, kurs yra Nacionalės Katalikų Gerovės Konferencijos Spaudos Departamento pirmininku, kreipėsi į Šventąjį Tėvą prašydamas pareikšti nurodymų S. Valstybių katalikams. Šventasis Tėvas per savo valstybės sekretorių kardinolą štai ką atsakė tam vyskupo prašymam:

ROMA. kovo 1. "Artinantis Musų Viešpaties Prisikėlimo Šventei yra ypatingai parinktinis laikas Suv. Valstybių katalikams pradėti ruošti šių metų Eucharistinin Kongresan. Diena, kurioje

Bažnyčia mini žmonijos Atpirkėjo mirties nugalėjimą, yra tinkamiausia proga apmąstyti Švenčiausią Sakramentą, dangišką Duoną, kuri atgaivina ir sustiprina Kristaus vaikus ir patiekia galės jiems taipat nugalėti mirtį ir triumfaliai prisikelti su savo Išganytoju. Musų maldos, kurios yra to apmąstymo vaisiai, bus gausios ir Jėzus Šventojų Eucharistijoj bus nuolatinis visiems Kristaus Bažnyčios nariams sustiprinimas; delto, iškilmingasis Kongreso minėjimas bus nurodymu gera to, kas atlikta žmonių sielose, ir tas taipat pažymės didelį žingsnį pirmyn link naujų pergalijų Kristaus Karalijoj Jo galutinam triumfui pasauly.

Pijus XI".

Kun. J. Židanavičius.

APIE ŠV. PRANCIŠKŲ ASIŽIETĮ.

Garbė Tau Pranciškau Šventas,
Kurs nuo amžių danguje
Spindi aiškiai, kaip saulutė
Semdams laimę Dievuje.

—o—
Papuostas žaizdomis Kristaus
Tu šventumo pavyzdį
Laimink mums vaikeliams savo
Kurki meilę mus širdy.

—o—
Tavo pavyzdžiu vien Dievo
Idant trokštumėm užvis,
Žaizdomis Saldžiausio Jėzaus
Padabinki mus širdis.

—o—
Panaikink širdyse musų
Meilę svieta, — jo garbės,
Apvalyki širdis musų
Nuo mažiausios nuodėmės.

—o—
Tu karštai mylėjai Jėzų,
Tad Tavęs Jis išklausys...
Nepaliauki Jo maldavęs,
Kol mums laimė neprašvis.

Geras Ganytojas.

(MINTYS MĄSTYMU).

I. IŽANGIAMASIS PUNKTAS. Įsivaizduok, kad esi arti Išganytojo ir girdi Jį kalbant: "Aš esu geras ganytojas. Aš pažįstu savąsias (aveles), o savosios pažįsta Mane."

II. IŽANGIAMASIS PUNKTAS. Duok man, o Jėzau, gerai pažinti Tave, kad bučiau Tavo avelė amžinai.

I PUNKTAS. Jėzaus uolumas.

Pranašai paskelbė, kad busimas Messijas, Išganytojas bus mūsų Atpirkėjas ir Gerasis Ganytojas. Išganytojas mokydamas žmones, skelbdamas savo dieviškąjį mokslą, nekartą priminė žmonėms pranašų žodžius apie Messiją ir juos pritaikė prie savęs ir teisingai juos išpildė. Jis viską darė dėl mūsų gero. Jis pasirodė tikras Gerasis Ganytojas. Reikalinga, kad mes Jį pažintume ir Jo balso klausytume.

Klausymas Išganytojo yra viena tų žymių, kuri rodo, kad mes esame Jo. Jis sako: "Aš esu Gerasis Ganytojas. Aš pažįstu savąsias (aveles), o savosios pažįsta Mane. Ir klausomo mano balso."

Kas Jis yra Gerasis Ganytojas, mes pažįstame ir Jo uolumo, su kokia Jis mus moksina, maitina ir globoja. Jis ir gyvybę davė už savo avelės. Jis viską padarė dėl mūsų išganymo.

II PUNKTAS. Žmonių šaltumas.

Jėzus karštai mus numylėjo ir visuomet laukė ir laukia tokio pat širdies jausmo iš žmonių pusės. Bet žmonės pasirodė šalti. Jų širdys tik į žemės daiktus įsikibusios. Vieni išpažįsta ir sektų jį, bet kaip tasai Evangelijos Nikodemus, bijo žmonių kalbų ir ateina pas Jėzų naktyje.

Jėzus skelbia dangaus karaliją, o žmonės šaltai į ją žiūri: jiems rupi žemės karalija. Kada Jėzus pasotina alkanus duona, stebuklingai ją padauginęs, žmonės susirenka jį paimti ir paskelbti savo karalium, vietoje melstis, kad greitai ateitų Dievo karalija į kiekvieno žmogaus širdį.

Jėzus savuosius maitina savo kunu ir krauju, žmonės, lyg žydai dykynėje šaukia: "Nusibodo mums tas lengvas maistas (manna, kuri buvo paveikslu Šv. Sakramento), duok

mums mėsos, eibulių, česnakų ir kitų dalykų, kurie pataikauja mūsų skoniui.

Daugiau matome žmonių prie "barų" su gėrimais, prie stalų su skaniais valgiais, o vis mažiau prie Dievo Stalo su valgiu, kuris duoda amžinąją gyvybę.

Išganytojas gydo kuno ir ypač sielos ligas. Jis šaukia viešai: "Eik ramybėje, atleistas tau tavo nuodėmės". Taigi Jis atleidžia nuodėmes, gražina sielai sveikatą ir brangų turta ramybę.

O žmonės? Jie labiau skuba nusidėti ir savo sielą apsauginti, negu kad ją gydyti. Rasi daugybes žmonių visur, tik permaža jų prie Atgailos Sakramento. O Išganytojas šaukia visus, kad ateitų prie Jo, o Jis palengvinsias našta ir duosias paguodą.

Toliaus Išganytojas, kaip Gerasis Ganytojas, skelbia: "Eimu pas Tėvą Mano ir Tėvą jūsų Dievą Mano ir Dievą jūsų, kad prirengčiau jums tenai vietas, kad jus tenai atsiimčiau ir kad jūsų džiaugsmui nebūtų galo".

Ir už šį Jo pažadėjimą, ar didelė rodoma iš žmonių pusės Jam meilė? Daugelis žmonių elgiasi taip, kad, rodos, jie niekadoss tų meilės žodžių nėra girdėję. Nemąsto, nesupranta ir nesistengia suprasti to žadėto amžinojo džiaugsmo; ieško tik džiaugsmo čia ant žemės.

Kurie tiki į Jėzų ir kiek nors Jį myli norėtų už tai buti liوسي nuo bet kokio sunkumo, vargo, priespaudos, lygų ir nelaimių. O be šių sunkumų negalima tikėtis džiaugsmų; negalima laukti čia ant žemės laimės be šešėlių.

Reikia kantrybės įvairiausiuose nusimarinimuose, kurių tenka pritirti kovoje už tiesą. Nereikia ant žemės laukti vien džiaugsmų, atsimerant, kad mūsų Gerasis Ganytojas laisva valia pasaulio džiaugsmų išsižadėdavo.

Nenorėkime buti liوسي nuo pagundų, kad ir labai sunkių, žinodami, kad ir mūsų Gerasis Ganytojas nuo jų liosas nebuvo.

O Gerasis Ganytojau, aš esu Tavo avelė. Ganyk mane, kad Tavo balso klausydama, nueičiau ten, kur pats nuėjai ir džiaugdžiausi laime, kurią prirengei.

Tretininkų Žinios.

MĖNESINĘ IŠPAŽINTIS.

Visi tretininkai geidžia kuodaugiausiai Dievui garbės teikti visu savo gyvenimu. Ta garbė yra Dievui teikiama, jeigu tobulai pildo tretininkai savo luomo pareigas, jeigu nieku nenusikalsta Dievo pareikštai valiai. Dievo valia yra pareikšta Dievo įsakymuose ir plačiau išaiškinta Bažnyčios įsakymuose. Bet tretininkai yra žmonės, o ne angelai. Savo žmogiškoje silpnybėje tai vienu tai kitu dalyku nusikalsta V. Dievui.

Kaip geras vaikas, nusikaltęs savo tėvui, skubinasi atsiprašyti ir gauti kaltės ir baudmės dovanojimą, taip ir geras tretininkas skubinasi iš savo nusikaltimų atsikelti, eina išpažinties ir vėl meilės puotoje artinasi prie Išganytojo švenč. Sakramente.

Tas rodo, kad tretininkai gana dažnai turėtų eiti prie šventų Sakramentų.

Be to, norėdami savo pasiryžimus, valią sutvirtinti, gauti reikalingų malonių pasiūmtas pareigas ištikimai ir gerai atlikti, būtina reikalinga nuolatos turėti jas savo širdyje ir mintyje t. y. būti vienybėje su Išganytoju Jėzumi Kristumi.

Labai tai išmintingai elgiasi tretininkai dažnai, kas savaitė eidami prie šventų Sakramentų. Tie gi, kurių namų pareigos neleidžia taip dažnai pasistiprinti žemės kelionėje Angelų Duona, — turi rūpintis bent kartą į mėnesį atlikti gerai išpažintį, prieiti prie šv. Komunijos ir vėl su didesniu pasiryžimu pradėti kiek galint geriau savo luomo pareigas atlikti.

GAILESTINGUMAS.

Kas nori, kad V. Dievas jam būtų gailestingas, tas turi būti gailestingas ir savo artymui.

Tasai gailestingumas pasireiškia kaip kuno taip dvasios srityje. Yra septyni gailestingi darbai artymo kunui, ir septyni gailestingi darbai jo sielai.

Ryškiausiai pasireiškia gailestingi darbai

vargšams, ligoniams, našlaičiams, belaisviam. Jie vargo, bado ir įvairių sopulių suspausti daugiau reikalingi mūsų pagelbos, negu kiti. Jų toli mums nereikalinga nėi ieškoti. Jų pilna mūsų kaiminystėje. Norėkime tik pasidaryti. Su džiaugsmo ašara ir dėkinga širdimi jie priims mūsų paguoda varge, mūsų pagelba skurde. Atminkime, jie yra Jėzaus Kristaus mylimiausieji broliai. Kiek padarysime gero tiems apleistiesiems, vargšams, našlaičiams, ligoniams, — tiek padarysime pačiam Jėzui Kristui.

Mūsų meilė prie Išganytojo ir mūsų dvasios mokytojo šv. Pranciškaus verste verčia daugiau rūpintis tais apleistaisiais.

Besirūpindami gi kitu vargingu padėjimu tuo pačiu ir patys savo širdį tobuliname, ją labiau darome linosą nuo bereikalingai didelio prisirišimo prie žemės turtų.

Visa tai mus raginte ragina būti visiems gailestingais kaip ir mūsų Dangiškasis Tėvas yra gailestingas.

MALDELĖS SU ATLAIDAIS Į JĖZAUS ŠIRDĮ.

1. Saldžiausias Išganytojau! Nebuk man Teisėjas, bet Išganytojas.

2. Saldžiausioji mano Jėzaus Širdie! duok man, kad aš tave visada mylėčiau.

3. Mano Jėzau, pasigailėk!

4. Teesie visur mylima švenčiausioji Jėzaus Širdis!

5. O ramusis ir nuolankiaširdis Jėzau, padaryk mano širdį panašią į savo širdį.

MALDA Į VIESPATĮ JĖZU.

Viešpatie Jėzau Kristau, Dievo Sunau! kurisai šeštoje valandoje dėl atpirkimo pasaulio ant kryžiaus buvai ištiestas ir savo brangiausią kraują teikeis išlieti mūsų nuodėmės apiplauti; meldžiame Tave nusizemine, kad numirę su džiaugsmu galėtumėm rasti vietą dangaus karalystėje. Amen.

Ž I E D E L I A I

VAIKAS ATVERTĒ.

— Ar tu girdējai, Vladai?

— Kā?

— Ten kas verkia tame sename name.

— Et, kā tu čia niekus kalbi. Niekas tame name negyvena.

— Bet aš tikrai girdėjau kieno tai balsā.

— Eikiva pažiurētū. Bet jei mane prigaudinēji, tai apsižiurēk!

— Aš ne juokais sakau. Eiva.

Du vaiku artinosi prie pusiau suļušio už miesto namelio, kuris labiau panešējo ī apleistā tvartelj. Ant pirštū galū juodu priselino prie užpakalnio, skarmalais apdengto lango. Jiedviem bežiurint, pasigirdo duslus dejavimas iš vidaus. Nors buvo diena — trečia valanda po pietū — vienok abudu vaiku pabalo iš baimēs.

— Aš tau sakiau, — prašnabždējo Jokubas. Vladas tylējo.

— Ar tu bijai, Vladai?

— Taip, aš bijau! Nieko nedarykiva toliau, Jokubai!

— Taip, darysiva! Persižegnokiva ir belskiva ī duris.

— Gerai, bet tu belsk, Jokubai!

Abu vaiku persižegnojo; juodu buvo kataliku ir īstikimai lankē parapijos mokyklā. Kiekvienas turējo apie trylika metū. Jokubas, nors jaunesnis, bet drāsesnis, pabeldē ī duris.

— Įeikite, del Dievo meilēs įeikite,

kas ten nebutumēte! — prakalbējo duslus, tartum iš kapū balsas.

Vladui tas buvo per daug. Jisai apsisukęs, ēmē bēgti trukčiagalviais it kiškis, ir apsistojo tik tuomet, kai pasijuto esąs ant akmeninēs miesto gatvēs. Atgavęs kvapā, atsisuko pažiurēti ī namelj. Jisai buvo labai neaiškiai matomas, Jokubo gi visai nesimatē. Tačiau žinodamas, kad Jokubas moka ir pats apsirupinti, ir nedrįsdamas šaukti pagalbos, kad kartais jo nekaltintū, spoksojo, nesuprasdamas kas čia atsitiko.

O kas patiko Jokubā?

Jisai persižegnojo antrā kartā ir baimē jī apleido. Nežiurėdamas nē kur Vladas, jisai pats vienas įžengē ī vidū. Išpradžiū buvo taip tamsu, kad nieko negalējo įžiurēti. Bet neužilgo jis išvydo kampe lovā, ir joje gulinčią moterj. Jos lupos buvo sausos ir sukepusios, o akys, rodos jī degino savo karštu žibėjimu.

— Ai, vaikeli — tarē jī — ar neatneštum man nors kiek vandens? Aš troškuliū mirštu.

Jokubas pagriebē puodukā, kuris buvo ant kėdēs šalia jos lovos, ir nubēgo prie netoli esančio šulinio. Į minutę sugrįžo. Nelaimingoji moteriškē greitai atsisēdo, pagriebē puodukā, ir vienu kvapu išgērē visā vandenj. Paslui giliai atsikvėpusi, padējo puodukā

ant kėdės ir atsigulusi užsimerkė.

Jokubas žiurėjo į ją. Ji buvo sena ir suvargusi. Viskas aplinkui labai vargingai atrodė. Mažas krosnis, dvi kėdės, staliukas, medinė dėžė indams susidėti, senas kilimėlis prie jos lovos — tai buvo visas jos namų papuošimas. Vieną akies žvilgsniu jis visa pamatė.

Pagaliau ji pravėrė akis ir silpnu balsu tarė į Jokubą:

— Tu esi geras vaikas — telaimina tave Dievas! Aš sergu jau dvi dieni ir nepajėgiau atsikelti iš lovos; tuo tarpu nieks pas mane neatėjo. Iki tol man buvo neprastai. Galėjau šį-tą sau išsivirti ir apsidirbti, bet kai nusišaldžiusi susirgau, tai nieko kita nepajėgiau daryti, kaip tik čia atsigulusi aimanuoti.

— Vladas ir aš tai girdėjova, be eidamu pro šalį — tarė Jokubas.

— Ar tai čia buvo ir kitas vaikas? — užklausė senutė.

— Taip, bet Vladas išsigandęs nudumė, — atsakė šypsodamasis Jokubas.

— Kuo tu vardu, vaikeli?

— Jokubas Baltis, močiute!

— Žinok tad, Jokubuti, kad tu turi palaiminimą vargšės senutės, kurios vyras yra vargdienių namuose. Tačiau, kol ji turi šią pastogę, buk tikras, kad ji ten neis. Aš noriu mirti namie, nežiurint kaip vargingai.

— Ar jus neturite vaikų, ar bent kokį nors pagelbininką? — paklausė Jokubas.

— Neturiu nė vieno vaiko. Aš esu tikrai vienų viena, vienok kad bučiau ant kojų, nieko man netruktų. Aš be-

veik nieko nevalgau, o kai išalkstu, pasidarau arbatėlės.

— Aš paprašysiu motinėlės paruošti Jums ką nors — tarė Jokubas. Jinai labai gera. Bet, ponia, jus man nepasakėte savo vardo.

— Mano pavardė Moss, vardu aš Elena. Busiu labai dėkinga tavo motinėlei, jei ji priruošytų man ką palaikyti manyje gyvybę.

— Bet jau man reikės eiti — tarė Jokubas. Vladas, greičiausiai, ieško manęs. Aš sugrįšiu rytoj tikrai, ponia Moss. Argi Jums viena nebailu čia būti?

— Ne, vaikeli, niekas čia neateina. Pas mane neateina jokių svečių ir aš jų nenoriu. Kad tik aš pajėgčiau atsikelti! Ar negalėtum atnešti kitą puoduką vandens? Man daugiau nieko nereikės, tik viduje trošku.

Jokubas apsidairė, rado tuščią puotį, ir dar pasiėmęs puoduką, nuėjo pas šulinį. Čia pripylė į abu vandens, ir sugrįžo. Vargšė moteris žiurėjo į jį padėkos pilnomis akimis. Ašaros riedėjo per jos raukšliuotus skruostus.

— Neverk, ponia Moss — tarė linksmai Jokubas. Aš sugrįšiu anksti ryte, ir gal motinėlė su manim. Ji labai iš ryto užsiėmus, bet eidamas į mokyklą, aš atnešiu Jums šį-tą. Sudiev!

— Telaimina tave dangus! — tarė senutė; Jokubas gi palengva uždarė duris. Kartą lauke, jis cypiai sušvilpė ir, rankomis kišeniuose, šokinėdamas nuėjo keliu, visą laiką švilpaudamas. Tuoj ir Vladas pasirodė už aukšto gluosnio.

— Ką tu matei, Jokubai? — jisai apvaliomis akimis, išsigandęs paklausė.

— O tu baily! — tarė su panieka Jokubas. Tu jau tikras bailys. Aš mačiau tik seną, suliesėjusią senutę, lovoje sergančią, ir ji norėjo vandens gerti. Argi tu niekuomet nematęs ligonio lovoje. Tu, Vladai, esi šiaudasielis — ir Jokubas nusišypsojo.

— Bet ir tu buvai baukštus, — tarė Vladas — nes pats tai sakei.

— Minutei gal buvau. Kiekvienas butų buvęs bailus, išgirdęs tokį aimanavimą; bet mudu susitarėva abu įeiti, o kuomet apsidairiau tavęs, tu jau buvai nubėgęs. Tikrai, tu bėgai it koks pamišėlis, Vladai! Vienok ji varginga senutė, ir aš prašysiu motinėlės, kad leistų man nunešti jai ką nors valgyti. Jai labai nuobodu.

— Aš stoju už tave, Jokubai — tarė Vladas širdingai. Tavyje nieko bloga nėra. Bet štai, anapus gatvės, Tomas mane šaukia — ir, su lengvesne širdimi, jisai šokinėdamas nubėgo pas savo brolių.

Jokubas parėjo namo ir papasakojo visą atsitikimą savo motinai. Gaillestingoji Baltienė pasižadėjo turėti paruoštos rytoj ant krosnio karštos sriubos, taip kad Jokubas, sugrižęs iš bažnyčios (nes Jokubas ištikimai tarnaudavo prie Šv. Mišių), galėtų nunešti ją mažame indelyje poniai Moss. Pranešęs jai, kad jo motinėlė apsilankysianti tą rytą, jis galėtų eiti mokyklon.

Ponia Baltienė buvo paprasta, gera katalikė. Jos namai buvo pilni vaikučių; vyras dirbo artimoje dirbtuvėje.

Kol jisai turėjo nuolatinį darbą, jie gyveno gana patogiai, ir ji, dėkinga Dievui, niekuomet neatsisakydavo dalinti savo turto su vargingesniais. Vaikučio pasaka apie senutę Moss sujudino jai širdį. Kitą rytą, kuomet Jokubas sugrižo iš bažnyčios, jisai rado granitinį indelį ant krosnio ir atsargiai nunešė jį poniai Moss. Jisai rado ją labai nusilpnėjusią, bet ji linksmai pasveikino vaiką.

— Telaimina tave Dievas, vaikel! Matau, kad esi ištikimas savo žodžiu. Pasakyk savo gerajai motinėlei, kad aš ilgai šiame pasaulyje nebusiu, ir jei ji turi nors kibirkštėlę malonumo, teaplanko mane. Pereitą naktį nė akių neužmerkiau. Sunku buvo čia gulėti, spoksant į tamsą.

— Aš jai pasakysiu — tarė Jokubas bepildamas karštos sriubos. Pripylęs, jisai pagelbėjo jos drebančiom rankom prilaikyti puoduką.

Viralas buvo gaivinas ir stiprinąs maistas. Senutė godžiai jį išsiurbė ir paprašė daugiau. Jokubas jai davė. Kuomet jau matė, kad senutė galinti pati išlaikyti puoduką, ir pasisakė, kad jaučiantis kur kas geriau, jis tarėsi jau eisiąs. Tačiau ji turinti išgerti visa pirmu negu atšals. Jo motina ateisianti atsimti indelio.

Tai taręs, išbėgo lauk ir, švilpaudamas bei šokinėdamas, nubėgo gatve nežinodamas, kad šitas jo meilės darbas skleidė savo šventą linksmybę per visą jo nekaltą kuną.

Ponia Baltienė tą dieną aplankė vargšę moteriškę ir rado visa, kaip jai

sunus buvo pasakojęs. Ligonė buvo žymiai sustiprėjusi nuo maistingo viralo. Kol Baltienė švarino kambarėlį ir mainė senus baltinius naujais, kuriuos atsinešė, ji visą laiką, su motinišku pasididžiavimu, klausėsi senutės pagyrimų apie Jokubą.

— Taip, jis geras vaikas; aš viso jų turiu aštuonis, šešis vaikus ir dvi mergaiti. Mergaitės man daug pagelbsti. Jokubas, budamas vyriausis, daboja jaunesnius.

— Nežinau ką duočiau turėti dabar savo nors vieną tokį kudikį — tarė ligonė. Bet Gerasis Žmogus visus juos paėmė.

“Gerasis Žmogus” buvo išsireikškimas visai naujas katalikei Baltienei. Ji tuojau suprato, kad jos ligonė buvo nekatalikė, tačiau nesakė nė žodžio. Senutė kaip ir susigriebdama tarė toliau:

— Manau, jei butumėte žinojusios mane esant liuteronė, mažai butumėte tesirupjusias manim. Ar nesi tamsta katalikė?

— Taip! ačiū Dievui, mes esame katalikai. Bet nėra jokio skirtumo kokį tikėjimą vargšas ligonis kaimynas išpažįsta, jei tik galiu jam pagelbėti nelaimėje. Visagalis Dievas yra visų mūsų Tėvas; ar ne?

— Taip — tarė moteriškė — bet mano Bažnyčia niekuomet nesirupina manim; ir kuomet savo suparaližuotą vyrą padėjau neturtėlių namuosna, jie man nė cento nedavė. Mūsų Bažnyčia yra daugiausia turtingiesiems — ji tarė aitrai.

— Nekalbėkiva toliau apie tai — tarė Baltienė. Aš kasdien atsiųsiu Jokubą su sriuba arba su keleta kiaušinių. Gal po kiek laiko sustiprėsit ir tuomet surastume tamstai kokį lengvą darbelį. Aš turiu tiek daug darbo namie, kad negaliu prižadėti lankytis dažnai, vienok darysiu, ką galėsiu.

— Aš niekuomet jus neužmiršiu — sušuko ligonė. Aš mylėsiu jus iki savo mirimo valandos, ir, laimindama jusų gerąjį vaikelį, melsiu, kad išganytojas padarytų iš jo geriausią vyrą.

Baltienė nusišypsojo ir pasakė, kad turinti eiti namo gaminti piety. Padėjusi pieno, geros duonos ir vaisių šalia ligonės lovos, ji apleido tą suvargusį namelį daug geresnėje padėtyje negu jį rado; ir išėjo apipilta sergančios moteriškės palaiminimais.

Ačiū Dievui už tą gražiąją artimo meilę daugelio mūsų žmonių! Jie nieko neturi pertekliaus, o tik dalijasi visa ką turi su vargingesniais už save. Taip, ir jie moko savo vaikučius duosnumo išrinktiesiems Dievo vargšams, nežiurint jų tikėjimo! Kaip dažnai jie sugėdina turtinguosius, kaip ta Evangelijos našlė, kurios auką Kristus pagyrė.

Jokubas kasdien anksti rytą atnešdavo sriubos, o jei ateidavo po pietų, tai atnešdavo gurbelyje stipresnio valgio. Jis ją paprastai rasdavo sėdinčią kėdėje prie lango ir jo laukiančią. Jam prisiartinant, jos veidas nušvisdavo ir ji palaiminimais jį apipildavo. Jokubas pradėjo mėgti senutę ir rasti malonumo tuose aplankymuose.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

LIETUVA. — Mariampolė. Šių metų kovo mėn. 10 d. t. y. trečiadienį vakarą prasidėjo Mariampolėj rekolekcijos, kurios buvo laikomos moksleiviams. Tęsėsi per tris dienas ir sekmadienį baigėsi bendrąja šv. Komunija. Rekolekcijas laikė garbus Kristaus žodžio skelbėjas — pamokslininkas Kun. P. Andziulis, plačiai žinomas savo karštais pamokslais ne tik Lietuvoj, bet ir Amerikoje.

Labai gausiai lankydavosi moksleiviai klausyti naudingų pamokinių, Kristaus žodžio. O vaisiai iš to bus neabejotini: ne vienam atšalusiam-iai širdies gilumoje įspindo Kristaus tikėjimo kibirkštėlė, suliepsnojo ir jis-ji nauju kataliku tapo, iš naujo atgimė. Malonu buvo žiūrėti į jaunuosius Lietuvos moksleivius, buriams klupančius bažnyčioje ir iš širdies gailinčiuosius už nuodėmes, darančius tikrą atgailą. Ir jie nusivalė nuo nuodėmių, susijungę su Viešpačiu Jėzumi šv. Sakramente, jie vėl atgavo savo jėgas, kurias per nuodėmę buvo praradę, ir vėl pilni energijos pasiryžo eit Kristaus keliais.

Šįmet Mariampolėj rekolekcijas daug skaitlingiau moksleiviai lankė, negu pernai. Jų tarpe buvo daug ir mokytojų. Ne tik M-lėje, bet ir kituose Lietuvos kraštuose yra ruošiamos panašios rekolekcijos, pamokslai, kurie daug daug sustiprins katalikus tikėjime. Laiminga tėvynė Lietuva, kurios jaunimas kaskart vis skaitlingiau buriasi po Kristaus vėliava!

RUSIJA. Vos spėjo įsigalėti Rusijoje bolševikai, tuojaus stėjo prieš religiją. Mat, jie manė, kad religija yra didžiausia kliūtis įgyvendinti jų bolševistinėms svajonėms. Trumpu laiku išžudė 9000 pravoslavų ir katalikų kunigų ir vienuolių ir 30 vyskupų. Kitų žymią dalį jie pudė kalėjimuose arba grudo į Sibirą. Bet visos šios priemonės nieka arba labai mažai pagelbėjo bolševizmui.

Bolševikų vadai suprato, kad reikia mainyti kovos budas. Na ir sumainė. Maskvoje įkūrė seminariją, kurioje sulyg bauriausio ir pikčiausio religijos priešo, Stepanovo, programo auklėjami komunizmo "apaštalai" ir specialistai kovotojai prieš visokią religiją.

Tiems "apaštalams" tarp paprastų žmo-

nių liepiama vartoti agitacija. Jos budas toks: "Žadinant smalsumą pastumti protą aukščiau jo negyvojo punkto, įkvėpti klausimus, įžiebtį širdyje kibirkštį, kuri pagaliau sukeltų gaisrą." Panašiai dabar daro mūsų lietuviškieji bolševikėliai. Jie gauda, traukia prie savęs vaikus, duoda jiems dovanėlių, moko juos lietuvių kalbos ir skiepija jų širdysna bolševizmą.

Rusijoje suorganizuota "Komunistų Jaunimo Sąjunga." Panašiai daroma Lietuvoje ir Amerikoje po įvairiais vardais, nes komunistai valdžių ten nepripažinti.

Jaunimo Sąjungos nariai labiausia veikia tada ir tenai, kur žmonės renkasi atlikinėti savo religines manifestacijas. Jie surenka vaikų ir kitokių papaikėlių ir atlieka ceremonijas ar procesijas, kurios buva išjuokimu tikrųjų tikiybinių.

Ir šie budai ne visur komunistams sekasi. Jie mato, kad iš žmonių pusės susilaukia daug nepasitikėjimo.

Ypatingai štai ką bolševikai pastebėjo, kad jų "naujų misijonorių skelbiamoji komunistų evangelija", pasiekus katalikų apgyventus kraštus, kuriuose tikyba yra gyvai praktikuojama, ji neturi pasekmių ir sutinka net tvirtą pasipriešinimą.

Stepanovas suranda, kad čia kaltas katalikų kunigų išauklėjimas. Trumpai sakant, katalikų kunigai yra gavę moksliską kultūrą, kuri iškelia juos į visuomenės išrinktųjų tarpą ir daro juos aukštesniais už liaudį ir vidutinės apšvietos žmonių sluogsnį. Atlikę gilius teologijos mokslo studijas, jie stovi prie įvairių mokslo šaltinių ir moka ir suspėja pirmiau kitų išrišti įvairius socialius klausimus. Be to jie nepaprastai greitai, gambiai ir nuodugnai pažįsta bėgamus reikalus, laiko ypatybes, naujų mokslinių srovių atsiradimą, greitai prie visa ko prisirengia.. Į "kovą jie visuomet pasirengę"?

"Pažiūrėkite — sako toliau Stepanovas — į Belgiją, Italiją, Austriją, Pietų Vokietiją ir t. t., tenai kunigai visokių organizacijų tinklu apsiautė žmonių visuomenę. Ten kooperatyvai, įvairūs bankai, taupimo ir skolinimo

kasos sindikatai; ten darbininkų, ukininkų draugijos, ten visuomenės gyvenimas, jų dvasia ir jėga varomas."

Štai ką Stepanovas nurodo vartoti kovoje su katalikų kunigais. "Iš kalno nusistatyti ir neduoti save įtikrinti. Dangstyti visokiomis spalvomis, idejomis, vartoti tokias priemones, kurios suviliotų priešininką, nuduoti, kad jo tikybą gini, kad tik gavus prasilaužti per jų mokslines ir organizacines sienas ir visur daryti puolimą, o ne apsigynimą."

Taip žiuri bolševizmo skelbėjas į katalikų kunigiją ir matome, kokius budus jie vartoja nugalėti ją.

Gal but nevienas veidmainys bolševikas net beveidmainiaudamas taps kunigu, kad galėtų savo biauriu darbu gerų kunigų katalikų vardą gadinti ir jų darbą griauti.

Katalikams reikia būti atsargiems ir suprantantiems savo tikybės reikalus. V. K.

PIETINĖ AZIJA. — Čia yra dvi tautos, kurios dar negirdėjo Kristaus skelbiamos šv. Evangelijos, butent tai Afganistanas ir Nepal (netoli Hindustano, Gimalajų kalnuose, apgyventa indusais ir mongolais). Kitos jau visos tautos girdėjo apie Kristų, bet dar toli gražu ne visos Jo mokslą priėmė. Tokios didžiulės tautos kaip kinai, japonai, indusai dar labai didelėje daugumoje yra stambeldžiai. Ne mažiau atsilikę yra ir magometoniškos šalys kaip Persija ir Marokas. Jos visos skęsta tamsybės prietaruose. Bet jų sielos yra lygiai švenčiausiu Kristaus krauju atpirktos. Ne veltui šv. Tėvas išleido laišką į tikinčiuosius, ragindamas visus katalikus remti stambeldžių kraštuose katalikiškas misijas, nes žmonių išganymas yra svarbiausias pasaulyje reikalas, prie kurio turi prisidėti kiekvienas tikras katalikas.

ANTILIŲ SALOS. — Šv. Tėvas paskyrė šitoms saloms savo Apaštalinį Delegatą atstovą asmenyje arkivyskupo Caruana. Jisai buvo vyskupu Porto Rieo. Gyvenamoji vieta bus Habana. Kubos sostinė. Antilių salų Apaštalinis Delegatas turės savo priežiuroje ne tiktai Antilijus, bet Kubą ir Porto Rieo. Kartu jisai prižiūrės dabar ir Meksikos katalikų reikalus. Vyskupas Caruana yra gimęs ant Maltos salos, daug dirbęs prie įvairių diplomatinų vie-

tų. Keletą metų jisai buvo Brooklyn'e klebonų italų bažnyčioje. Vyskupas Caruana yra aukšto mokslo žmogus, mokąs daug kalbų; gražiai kalba itališkai, angliškai, ispaniškai, praneuziškai, arabiškai ir sava gimta kalba — maltiškai.

VOKIETIJA. — Antroji kunigaikščio von Loevenstein dukė Agnietė įstojo į Saldž. Širdies Seserų vienuolyną mieste Vaals Olandijoje. Jinai čia mokėsi vietinėje akademijoje. Vaals akademija yra tartum centras, kame mokosi daugelis vokiečių kunigaikštaičių. Pranešė Agnietė jau nepirmutinė tokį žingsnį padarė. Još tėvas princeas Aluzius von Loevenstein patisai dalyvavo priėmimo iškilnėse. Jisai yra įžymus katalikų vadas, dabartinis vokiečių Katalikų Federacijos pirmininkas. Kunigaikštis pavasaryje vyks į Ameriką imti dalyvumo Chicago Eucharistiniame kongrese.

VOKIETIJA. — Mainco katedrai grėsia griuvimo pavojus. Labai drėgna žemė išliuotsavo pamatą ir todėl visa katedra galinti griuti. Šiuo dalyku susirupino Vokietijos valdžia ir katedros griuvimo prašalinti paskyrė vieną milijoną markių. Kaip žinovai apskaičiuoja toji suma bus permaža, kad darbas tinkamai atlikti. Lygiai reikalinga taisymo Keolno ir Strasburgo katedroms. Žmonės jų pataisymui pradėjo rinkti aukas. Kad paremti tasai šventas darbas patsai prezidentas Hindenburg paukojo keletą dešimtinųjų tukstančių markių.

LIETUVA. — Ožkasviliai (Mariampolės apskr.). Jau šeši metai, kai gyvuoja šiame sodžiuje pavasarininkų kuopelė. Turi savo knygnėlį, leidžia laikraštėlį, ruošia loterijas ir kitokių darbus dirba. Yra sportininkų, kurie laukia ateinant pavasario, kad galėtų savo jėgas tyrame ore stiprinti ir sustiprintomis jėgomis energingiau dirbti.

LIETUVA. — Kunigų atmainos Žemaičių vyskupijoje. Baliutavičius Venčeslovas Mažeikių kuratas skyriamas Žemalės vikaru; Urbonavičius Justinas Pandelio vikaras, — Mažeikių vikaru; Gegžna Jonas Tytuvėnų vikaras — Seminarijos prokuratorium; Kenzura Stanislovas Vėlionos vikaras — Tytuvėnų vikaru; Chodoravičius Mečislovas Mykoliškių kuratas — Renavos kuratu; Samanavičius Butanas Remavos kuratas — Mykoliškių kuratu.

Lietuvos Žinios

Vilniuje nesnaudžia. Pernai buvo surengta 51 lietuvių vakaras, neskaitant Vilniaus miesto. Nedarbas lenkų užimtose vietose begalo didelis. Vilniuje suskaičyta 5555 neturinčių darbo, o nesuskaičytų dar daugiau. Lenkai maitina žmones lenkizmu, lietuviai protestuoja prieš lenkinimą per mokyklas. Nesijaučia lenkai Vilniuje stipriai, nes ir Gyvojo Ražančiaus Dr. ja jiems atrodo pavojinga. Kamarunų ir Bardžių kaimuose Eikiškės parapijoje lenkų policija teiravosi rupestingai apie tą Draugiją, ar ne pavojinga jų valstybei.

A. Daniliauskas. Valst. R. J. gimnazijos direktorius, perkeltas Kaunan į aukštesnę vietą, Švietimo ministerijos tarėju, jau išvažiavo. Jis paliko mums gerą atmintį. Kas bus paskirtas tos gimnazijos direktoriumi, yra daug spėjimų, bet nieko dar nežinia.

Buvo atsilankę ministrai. Sekmadienį, kovo 14 d. miesto sodno salėje darė pranešimą Žemės Ukio ministeris p. M. Krupavičius ir finansų ministeris p. P. Karvelis. Žmonių kaip visumet buvo prikimšta; daugelis gavo grįžti neįtilpę. Pranešimai buvo palydėti entuziastingais aplodismentais. Jų turinį dedame atskirai.

Chamizmas. Šiomet rekolekcijos praėjo gražiai. Bet visgi atsiranda neaptašytų chamukų. Prie bažnyčios durų per pamokslą teko pastebėti keletą geltonsnapių, kurie tyčia kliudė kitiems klausytis pamokslų ir tokius žodžius tyčiodamies vartojo, kad jų dar niekad nesu girdėjęs ir kartoti nedrįstu. Buvo tai žymesnieji "aušrininkai", kurie mėgsta daug apie kultūrą kalbėti. Tokiems reikia žinoti, kad ir aušrininkų daugelis per rekolekcijas elgėsi, kaip pridera.

Puskelniai. (Kvietiškie valsč. Mariampolės apskr.) Musų kaime žmonės susipratę, dedasi į katalikų organizacijas. Gražiai gyvuoja Ukinkų Sąjunga, Moterų Draugija ir vaikučių Angelo Sargo draugijėlė. Šiame kaime jau nuo 1920 m. yra įsikurusi ir veikia "Pavasario" kuopelė. Šiomet, žiurėk, jau — steigiamas antra. Na, nieko manėme, bus viename kaime dvi. Bet įvyko krikščynos ir jai duota... *Jaunimo*

Sąjungos vardas. — Gėda steigėjams vilioti į savo "bučį" jaunimą pavasarininkų vardu. Žinojo nabagai, kad iškart parodę savo vardą atbaidys jaunimą dėl to *griebėsi apgaulės*. Bet nekurie nariai tuoj apsižiūrėjo ir išstojo, nes per susirinkimus dalinama bedieviški raštai ir visas jų programas yra ne lavinti jaunimą, bet jį gadinti. Kas doresnis ir rimtesnis, tas prie bolševikuojančių "Jaunimo Sąjungos" neprišidės.

II Gudeliai. Vas. 24-28 per penkias dienas čionai buvo misijos, kurias davė Marijonas kun. B. Bumšas. Kiek žmonių lankėsi, galima spėti iš to, kad prie šv. Sakramentų priėjo virš 2.000 žmonių. Ypač paskutinę dieną pilnutėlė buvo bažnyčia ir šventorius. Daug Dievo malonių patyrė ir tie, kurie to visai nesitikėjo pradžioje.

Kas dieną, misijų pabaigoje buvo atsakinėjimai į paklausimus. Tie atsakinėjimai labai žmonėms patiko. Bet kai kuriuos klausimus rašęs buvo žydas karčiamaoje; tas pats žydelis, kuris čia pas mumis nuolat tarp katalikų varo bedieviškai socialistinę agitaciją. Gaila, kad žmonės to nepasakė Tėveliui užkartą. Butų būvę katalikams juoko, o žydeliui gėdos.

Tuo pat laiku įsteigta, kun. klebono rūpesčiu Blaivybės Dr. jos arbatinė, kurią Misijonarius pašventino, nuoširdžiai paraginęs burtis ne karčiamaoje, bet šitoje arbatinėje, kad iš jos su laiku galėtų išaugti labai svarbus Gudelių katalikams muras — katalikų draugijų salė. Tuomet mūsų nebevadžios žydelis už nosies ir nebestums per karčiamą į vargą ir pragarą.

Gižai. Kovo 4 dieną čionai buvo katalikų organizacijų susirinkimas. Pakiliu upu nutarta laikytis, kad nekatalikams neužleisti valdžios.

Šakiuose taip pat panašus susivažiavimas pasisekė puikiai.

Alytuje susivažiavusieji iš apskričio katalikai veikėjai išnesė viešą protestą prieš bedievukų trukdymus Seime, prieš jų nuolatinius melavimus spaudoje ir musų valdžiai dirbusiai sunkų darbą pareiškė pasitikėjimo ir pamos.

"Šaltinis."

MUSŲ DARBAI

Darbų yra daug, o jėgų maža. Katalikų spauda reikalauja iš Marijonų daug pajėgų. O jų kaip tik nedaug. Jei Amerikos Marijonai turėtų daugiau savo darbininkų, pati katalikų spauda užimtų daug žymesnę vietą visuomenėje, negu dabar užima. Ji galėtų žymiai padidėti ir daug pagerėti. Marijonai, nežiurint visų sunkumų leis dienraštį "Draugą" ir savaitraštį "Laivą" iki paskutinių savo jėgų. Yra vilties, kad visi geri katalikai ir patys tuos laikraščius skaitys ir pasidaruos surasti daugiau skaitytojų. Kiekvienam protaujančiam žmogui, aišku, kad ne vienuoliams Marijonams yra reikalingi tie laikraščiai, bet katalikų visuomenei. Taigi pati visuomenė turi jaustis turinti priedermę tą spaudą remti.

Antras dalykas. Daug yra Amerikoje parapijų ir į visas kviečia kunigus Marijonus su dvasine pagalba. Gi jie namieje užversti darbu redakcijose, aukštesnėje mokykloje, parapijoje ir kitur, negali kvietimams gana padaryti, negali visuomenei patarnauti. Tik vienas kitas, su vargais iš namų išsprudęs, padirbėję trumpą laiką, vienoje kitoje parapijoje duodamas misijas ar rekolekcijas.

Gi pati Marijonų įstaiga, jų mokykla auga. Ten reikia stiprių jėgų, kad išauklėjus tvirtos valios, šviesius ir darbščius naujus kunigus ir broliukus Marijonus, kad, pasklidę po plačiąją Ameriką, visur neštų su meile ir kantrybe savo Didžiojo Mokytojo ir Siuntėjo, Jėzaus Kristaus, mokslą ir malones.

Šiuose darbuose dabartinius Marijonus stipriai rėmė ir remia geros širdies, šviesaus proto, mylį Dievą ir artymą žmonės.

Jie supranta gerai, kad remdami Marijonus, ne jiems, ne jų asmenims gera daro, bet remia Išganytojo darbą ant žemės.

Juo didesnės paramos susilaukia Marijonai, tuo jie jaučia didesnę priedermę plačiau veikti. Ne savo patogumams didinti jie naudoja žmonių aukas, bet stengiasi jas sunaudoti pačių žmonių labui.

LIGOS APLANKE.

Daktarai ne vienam iš Marijonų ir nekar tą pasakė, kad jie rupintųsi daugiau pasilsėti

Bet kada silsėtis, kad darbas darbą veja, o be darbininko jis nepasidaro. Ir neskubėjo silsėtis.

Galutinai išsipildo daktarų perspėjimas. Praėjusio kovo mėnesio pabaigoje liga apninka ir suima net keturis kunigus ir keturis broliukus.

Nekuriems mirtis pažiūrėjo į akis labai arti, bet, ačiu Dievui, pasitraukė.

Ir čia neapsiėjo be pasiaukojimo.

Vienas kunigas, da naujokas, pats turėdamas 103 laipsnius karščio prižiūrėjo ir gelbėjo kitus ligonius. Tuos aprupinęs pats atgulė sirgti.

Skaudu ir malonu. Skaudu žiūrėti į sergančius, malonu matyti kitų broliškas pasiaukojimas.

Malonu žvelgti ir į ateitį. Tie, kurie tiek meilės rodo dabar, jos nepritruks ateityje.

O kaip gera suvargusioms sieloms, žmonių dirbančių ir vargstančių sieloms, kuomet jos pajunta meilingą ranką, prasiticiesių jas gydyti.

Toki yra "Musų Darbai," ne, kad pasigyrus visiems, bet kad parodžius, kas daroma žmonių katalikų labai ir kas rengiama jiems ateityje. Norime taip pat parodyti, kad netinginiaujame, kaip nekurie apie vienuolius mėgsta kalbėti, bet dirbanie be pilno atsilio ir tiek, kad daugiau nepajėgiami.

Todėl ir manome, kad nėra ko stebėtis, jau laukiame iš Dievo ir iš žmonių sau pagalbos ir paramos.

V. K.

Kolegijos Fondan aukojo:

Draskinis Juozas, Bayonne, N. J.	\$10.00
Brangaitienė Mag., Brooklyn, N. Y.	3.00
Padeginienė Adelė, Brooklyn, N. Y.	3.00
Kaštienė Rozalija, So Boston, Mass.	3.00
Skirka Vincas, Bridgeport, Conn.	3.00
Mačiulis Jul., So. Boston, Mass.	3.00
Mačiulienė Eleon., So. Boston, Mass.	3.00
Mačiulis A. Jul., So. Boston, Mass.	3.00
Mačiulis Vincas, So. Boston, Mass.	1.00
Karpauskas Vincas, Bayonne, N. J.	3.00

Visiems Kolegijos Remėjams ir Remėjoms nuoširdžiai ačiu už aukas. *Remėjų Centras.*

Klausimai ir Atsakymai

Kapinės.

KLAUSIMAS. Ar vistiek yra laidotis ant šventintų kapinių, kurios priklauso parapijai, ir ant kapinių, kurios nepriklauso prie bažnyčios?

“L.” Skai-ja iš Shenandoah, Pa.

ATSAKYMAS. Žmogaus išganymas nepriklauso nuo vietos, kurioje jis miręs palaidotas, bet nuo to, kaip jis tikėjo, gyveno, o svarbiausia kaip jis mirė. Jei mirė katalikiškai, gailėdamasis už savo kaltes, priimdamas sakramentus, jis bus išganytas, nors jo kuną kažin kur laidotų.

Katalikai žmonės, katalikiškai mirusieji, privalo laidotis kapinėse, priklausančiose Bažnyčiai. Kaip žmogus gyvas budamas buvo šv. Dvasios gyvenimu, jo kunas buvo pašventas, labai nepadoru tą kuną laidoti nešventintose kapinėse, kuriose nekartą daromi dalykai, kurie kapines išniekina.

Bažnyčia labai svarbiu dalyku laiko laidojimą švent. kapinėse, nes skaitoma didelė bausmė atimti kam teisę laidotis bažnytiniai ir šventose kapinėse.

Gali būti kapinės, nesančios parapijos nuosavybe, bet šiaip katalikų žmonių, kaip senovėje buvo sodžiaus kapinės, tokiose katalikai gali laidotis ir jos buvo pašventintos.

Yra kapinės grynai bedievių, kuriose laidojami visoki žmonės be skirtumo. Tokiose — katalikams nedera laidotis.

Kunigas turi teisę su Bažnyčios apeigomis laidoti kiekvieną, kuris **numirė katalikiškai**, nors negyveno katalikiškai. Kaip ir Išganytojas pažadėjo Rojų žmog-

žudžiui, kuris nors blogai gyveno, bet gražiai mirė. Čia daroma ne dėl pinigų, bet dėl pačios teisės, kurią katalikas atgavo katalikiškai mirdamas. Tokią teisę pripažįsta ne klebonas dėl pinigų, bet Katalikų Bažnyčios įstatai.

Labai dažnai, nekurię žmonės iš didelio uolumo, bet dėl savo nežinojimo apkalba ir smerkia kleboną, kuris visiškai teisėtai buvo pasielgęs.

Dėl smulkmenų — kada ir kaip šaukia pas ligonį, ar tyčia, kada jis nustojo žado, ar kaip kitaip, tai čia yra paskiri dalykai, apie kuriuos sunku ką pasakyti. Tai klebono sąžinės dalykas.

Jei susekama, kad mirusis nenorėjo katalikiškai mirti, o tik jo giminės, jam žado netekus, pašaukė kunigą, tai tuomet aišku, kad jis nevertas bažnytinio palaidojimo. Bet tas susekimas yra nelengvas. Paprastų pasakų neužtenka, reikia įrodymų, kitaip giminės gali per vyskupą reikalauti, kad klebonas bažnytiniai laidotų.

Sulyg Bažnyčios įstatų kiekvienas krikštytas katalikas turi teisę krikščioniškojo pasilaidojimo, kolei nėra aiškių įrodymų, kad jis tos teisės kaip nors išsižadėjo.

Erodas.

KLAUSIMAS. Ar Erodas, prieš kurio Jėzus kentėjo, yra tas pats, kuris kudikius išžudė?

“L.” Sk-jas iš S. Bostono.

ATSAKYMAS. Kudikėlius išžudė Erodas, vadinamas Didysis, o Jėzus kentėjo jau jo sunui viešpataujant, Kada Jėzus

gryžo iš Egipto, Erodas, žudytojas kudi-
kių, jau buvo miręs.

Kalnas Tabor.

KLAUSIMAS. Kur yra tas kalnas,
ant kurio įvyko Jėzaus Atsimainymas sa-
vo trijų mokinių akyvaizdoje?

“L.” Sk-jas iš So. Bostono.

ATSAKYMAS. Tas kalnas vadinasi
Tabor. Jis yra Palestinoje (Šventoje Že-
mėje), nelabai toli nuo Nazareto. Jis yra
gana aukštas. Stovi kiek skyrium nuo ki-
tų kalnų. Reginiai nuo jo labai gražūs.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei
jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasde-
šimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium
taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tū-
bulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER
VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir
tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo:
“Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti
TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė.” Mr. Matt Molek
iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill.
didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo popu-
liariškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra
geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner-
viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojoimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2338 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

“DRAUGĄ”

“Draugo” kaina Lietuvon tik
\$6.00 metams.

“DRAUGAS”

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.